

Màrius Serra Roser Calafell

Les aventures de la

NAPEU

Kiwipèdia

Estrella Polar

Màrius Serra

Les aventures de la

NAPEU

Kiwipèdia

Il·lustracions de Roser Calafell

Estrella Polar

© del text: Màrius Serra, 2021

© de les il·lustracions: Roser Calafell, 2021

Per mediació de MB Agencia literaria, S.L.

© d'aquesta edició: 2021, Edicions 62, S. A.

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

Primera edició: setembre del 2021

ISBN: 978-84-18443-85-5

Dipòsit legal: B. 11.336-2021

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

A

—Us presento el vostre nou company —va dir la Napeu amb les mans a les espatlles d'un noi esdentegat—. Es diu William Cunningham i té onze anys, però em sembla que t'agrada més que et diguin Willy, oi?

—Sí, jo... Hola —va saludar amb posat tímid, sorprès pel que veia.

Aquella casa de colònies era tan especial que cada dia hi podia arribar algú. La Napeu sempre estava a punt per acollir nouvinguts. Els passejava per la casa i els presentava a tothom.

—Aquests seran els teus companys, Willy. No t'estranyi que ara vagin gairebé tots amb els ulls tapats. És un joc molt divertit.

Els havien enxampat en plena «gimcana dels sentits», una activitat molt popular que consistia a reconèixer aliments sense poder-los veure ni tocar. Hi jugaven sovint.

—Ara et deixaré tastar tres tipus de formatge: gruyère, emmental i cheddar —repetia el Gorka, que feia de jutge a la prova del Formasherlock—. Quin et sembla l'emmental, benvolgut Watson?

Els participants havien de tastar tres dauets. L'emmental tenia els forats tan marcats que es podien de-

tectar amb la llengua, però molts el descartaven perquè es pensaven equivocadament que el formatge foradat era el gruyère. Després de cada resposta, el Gorka Pagatzaurtunduagoinenengoa rematava la brometa de Sherlock Holmes.

—Bravo, Bet! —va cridar—. Ets un gran Sherlock!

—Una Sherlock, Gorka. U-na —va reivindicar l'Elisabet.

La Napeu va fer que el Willy s'acostés als jutges de cada prova, mentre li explicava que allà no tenien cobertura i, per això, vivien desconnectats de tots els dispositius mòbils.

—Fem altres coses, com per exemple potenciar els dos sentits menys practicats per pantalla, que són l'olfacte i el gust.

L'Oskar Kroos, que feia de jutge a la prova Tutti Frutti, va allargar una forquilla amb un bocí de kiwi al següent de la cua. Aquí només calia fer un mos i triar una de les tres respostes possibles.

—Caqui, kiwi o micaco?

B

El Willy va presenciar com tots els napeus desfilaven per la gimcana dels sentits entre formatges, fruites, verdures crues, cereals i dolços. En total, cinc proves. En dues, havien d'endevinar quin dels tres aliments que els deixaven tastar corresponia al nom que els deien i en les altres tres havien d'escollir un nom entre tres per a l'únic aliment que els ficaven a la boca. Al final del circuit els treien la bena dels ulls i podien tornar enrere per satisfer la curiositat.

—Això m'he menjat? Ecs, quin fàstic! —va exclamar la Mica quan va poder veure els trossos de kiwi—. Tan veerd! És fastigós!

—Si en vols un altre tros... —li va oferir l'Oskar, rient per sota el nas.

—Nooo! I ara! Em pensava que era caqui! Si ho arribo a veure, vomito!

La Mica es deia Micaela Popescu, però tothom la coneixia com la Tiquismiquis. Mentre se'n reien, la Napeu va recollir els fulls de control dels cinc jutges i va sumar les puntuacions.

—Vine, Willy, que m'ajudaràs a donar els premis.

Van sortir un moment de la sala a buscar pastissos. En van portar quatre, grossos com plats.

—En tercera posició, un pastís de pastanaga per a... l'Oriana!

Tothom va aplaudir i l'única italiana del grup va recollir el premi. En segon lloc va quedar l'Elke, que va rebre un pastís de llimona, i la primera posició va ser per a l'Elisabet Abadal.

—Apa, Bet, que et farà mal, tanta xocolata! —va dir la Napeu després dels aplaudiments—. Aquest pastís l'hauràs de compartir amb l'Oskar, perquè has guanyat gràcies a la seva prova del Tutti Frutti.

—Gràcies als kiwis —va confirmar l'Oskar—. En vols més o què?

La Mica va tornar a fer ganyotes, però la Bet va acceptar-ne un tall i va assegurar que el trobava boníssim.

—Són del Maresme —va dir la Napeu—, de la conca de la Tordera.

El Willy, que fins llavors no havia badat boca, va aprofitar per dir que els kiwis venien de Nova Zelanda, però el Pere Gratacós, àlies Perepunyetes, també hi va voler dir la seva.

—No —el va contradir—. Els kiwis venen de la Xina.

C

Van trigar a tallar els pastissos perquè el Perepunyetes va fer honor al seu renom insistint en l'origen xinès dels kiwis. El pobre Willy callava, però la Bet i l'Oskar es van posar al seu costat.

—A veure, Pere, oi que els millors jugadors de rugbi són de Nova Zelanda? —va dir l'Oskar—. Doncs tot-hom els coneix com els kiwis! Per alguna cosa deu ser!

El Perepunyetes va replicar que no hi tenia res a veure i l'ambient es va anar escalfant fins que la Napeu va aixecar el quart pastís, de nata, i els va amenaçar amb esclafar-lo a la cara de qui seguís discutint.

—Jo vull tastar el de pastanaga —va demanar llavors la Tiquismiquis—. Me'n dones una mica, Oriana?

—Ai, Mica, Mica, Mica, micamí, camí —va contestar la italiana, jugant amb el seu nom—, esclar que sí. Vine amb mi, Mica, micamicamí!

Es van endur el pastís a una taula per tallar-lo. L'Elke va fer el mateix amb el de llimona, i aviat la majoria dels napeus va tenir la boca plena. Només la Bet i el Willy es van quedar al costat del Pere i l'Oskar, que encara es miraven amb cara de pocs amics.

—Et dic que els kiwis venen de Nova Zelanda —repetia l'Oskar.

—No, de la Xiiina! —insistia el Perepunyetes.

La Napeu, veient que no feien cas de l'amenaça amb el pastís de nata, el va agafar amb totes dues mans i se'l va estampar a la cara, com si volgués fer-s'hi un motlle per a una carota. Llavors, quan va quedar ben empastifada de nata, va deixar el plat a taula i va córrer a abraçar els dos que es discutien per embrutar-los. Primer va atacar l'Oskar i després va emblanquinar la cara del Perepunyetes.

—Nooo! —cridaven tots dos, al principi.

Però van acabar rient i llepant tanta nata com van poder.

—Deixeu estar els kiwis. Segur que només n'heu vist al súper! —els va mig renyar la Napeu—. Algú sap com és la planta d'on surten? Què us penseu, que creixen sota terra com les patates? Demà us ho ensenyaré. I ara anem a netejar-vos la nata abans no es torni agra!